

Arrest

nr. 210 813 van 11 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. ZWART
Roemeniëstraat 26
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 juli 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juni 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. ZWART en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, D.(...) A.(...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse origine te zijn. U werd geboren in het dorp Mominabad in het district Surkrhod van de provincie Nangarhar. U ging tot de 8ste graad naar school. Zo'n 5 à 6 maanden voor uw vertrek uit Afghanistan stopte u met school en begon u frequenter naar de madrassa te gaan. Uw vader N.(...) K.(...) is een natuurlijke dood gestorven. Uw moeder Z.(...) woont met uw broer en 5 zussen in het dorp.

U verliet Afghanistan omwille van problemen met de taliban. Nadat uw vader overleed werd het te moeilijk om naar school te blijven gaan en ging u naar de madrassa. U moest uw ooms ook helpen met het bewerken van de gronden. Toen u ongeveer 5 à 6 maanden op de madrassa zat begonnen de problemen. Na het avondgebed zaten jullie nog in de madrassa toen er 8 of 9 gewapende personen langskwamen. Ze vroegen aan de aanwezigen wie er les volgde aan de madrassa. Jullie staken jullie hand op en ze vertelden jullie dat ze jullie naar een andere plaats konden meenemen waar jullie betere mogelijkheden zouden hebben. De aanwezige dorpelingen zeiden hen dat dit niet mocht. De mannen bleken taliban te zijn. U ging naar huis en 2 of 3 dagen later ontving u een brief van de taliban. Er werd gezegd dat u zich diende te gaan aanbieden bij de taliban anders zouden er zware gevolgen zijn. Uw oom en moeder besloten dat het te gevaarlijk werd voor u en dat u het land moest verlaten. U vertrok en kwam op 30 juli 2017 aan in België na een reis via Nimroz, mogelijk Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije en de Balkan. Op 1 augustus 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Bij een terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat u niet inging op hun vraag tot toetreding.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara (Afghaans identiteitsdocument), de taskara van uw vader, de dreigbrief en de twee enveloppes waarmee deze opgestuurd werden neer. Daarnaast legt u nog een medisch attest neer dd. 29/01/2018 waaruit blijkt dat u op 29 januari 2018 een ingreep onderging aan uw voeten.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielpcedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

U maakt tevens melding van medische klachten, met name bent u geopereerd geweest aan uw voeten wegens een afwijking, u legt hier een medisch attest van neer. U werd gehospitaliseerd van 29 januari tot 1 februari 2018. U haalde tijdens het persoonlijk onderhoud wel klachten aan, maar nergens blijkt dat u niet in staat was volwaardig deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 13). Er kan gezien de aard van uw medisch probleem niet worden aangenomen dat dergelijke klacht het standaard procedureverloop in het gedrang zou brengen of u zou verhinderen om uw motieven naar behoren uiteen te zetten.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

De reden waarom u niet in aanmerking komt voor een erkenning als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie en voor de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b is omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Afghanistan weinig overtuigend zijn.

U heeft niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten.

Uit de objectieve informatie blijkt vooreerst dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets wordt aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens blijkt uit de informatie dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, in casu is dit niet het geval. Niemand heeft eerder met u over de jihad of de taliban gesproken. Op school was dit geen topic en ook met andere jongens sprak u niet over de taliban (CGVS, p. 17). Op school werd er integendeel gezegd dat jihad iets was dat vroeger gebeurde maar nu niet meer hoefde in Afghanistan (CGVS, p. 20). De ouderen van het dorp (CGVS, p.17) en andere dorpelingen, zo blijkt uit hun protest tegen de taliban toen ze jullie wilden meenemen (CGVS, p. 15, 16), zijn blijkbaar niet overtuigd om jongeren te sturen naar de taliban. Aldus was er blijkbaar in het dorp geen afspraak tussen de ouderlingen en de taliban dat ze jongeren mochten rekruteren. U zegt zelf dat de taliban in uw dorp een slechte reputatie hadden. Of de 'qari' een band of afspraak had met de taliban kan u niet met zekerheid zeggen (CGVS p. 15-16). Voorgaande geldt ook voor minderjarigen. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa 's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om religieuze lessen te volgen niet over de taliban werd gepraat: u leerde er over de koran (CGVS, p. 12), daarnaast werd er ook over de islam gepraat, maar niet in de zin van jihad en dergelijke. Er werd verteld over de profeten en hoe u diende te bidden (CGVS, 12), zaken die in regulier islamonderwijs aan bod komen. De 'qari' (religieuze) die les gaf sprak nooit over de taliban (CGVS, p. 16). Er was hier aldus geen sprake van een situatie waarbij u zou gebrainwashed zijn zodat u zou toetreden tot de taliban. U kan ook geen andere personen opnoemen die zich bij de taliban aansloten of andere jongens opgeven die dit deden (CGVS, p. 16). U vermeldde ontvoeringen van jongeren uit het dorp maar dit zou voornamelijk zijn uit financiële motieven en niet om ze te rekruteren (CGVS p. 17). Ook in de moskee waar u religieuze les volgde blijkt er aldus geen steun of druk te zijn geweest zich aan te sluiten bij de taliban. Dat er dan plots taliban zouden gekomen zijn die jongeren wilden meenemen, ondanks de weinige lokale steun en aanhang, komt dan ook niet overeen met de objectieve situatie waarin rekrutering voor de taliban meestal gebeurt.

Bovendien is het merkwaardig dat u verklaarde dat de taliban bang overkwamen toen ze jullie kwamen halen in de moskee (CGVS, p. 18). Dit beeld komt niet overeen met houding van de taliban die gewapend een moskee binnenvallen (CGVS, p. 15) en de met het beeld van personen die door iedereen gevreesd worden. Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat ze jullie wilden dwingen bij hen te komen. Ze zouden enkel hebben gevraagd of jullie in een andere madrassa lessen wilden gaan volgen. Ze ondernamen geen poging om jullie te overtuigen (CGVS, p. 16). De taliban heeft u ook nooit persoonlijk aangesproken (CGVS, p. 18). Deze vaststellingen maken dat het niet aannemelijk is dat de taliban achter u aan zouden zitten en u plots een dreigbrief zouden sturen omdat u niet inging op hun vraag tot toetreding.

Daarnaast kunnen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden met betrekking tot de dreigbrief die u neerlegt. Voor uw vertrek ontving u een brief van de taliban waarin u werd gevraagd om zich bij hen aan te bieden. Uit de vertaling van deze brief blijkt dat de taliban u al meerdere keren gevraagd zouden hebben om zich bij hen aan te bieden (zie vertaling). Echter uit uw verklaringen blijkt dat ze slechts éénmaal in de moskee gevraagd hebben om naar een andere moskee te gaan (CGVS, p. 15, 16, 18, 21), zonder enige overtuiging, en niks meer. Daarnaast kan u niet zeggen door wie de brief ondertekend is (CGVS, p. 14). Uit de vertaling blijkt dat dit maulawi Naqibullah is. Het is opmerkelijk dat u deze persoon, wanneer er u wordt gevraagd naar talibancommandanten uit de regio evenmin vermeldt (CGVS, p. 14). Bovendien is de brief gedateerd op 10/6/1395, wat overeenkomt met 1

september 2016 volgens de westerse kalender. Uit uw verklaringen blijkt dat u 13 à 14 maanden onderweg was van Afghanistan tot België (CGVS, p. 21). U kwam op 30 juli 2017 aan in België. Hieruit blijkt dat deze brief na uw vertrek gestuurd moet zijn en niet twee dagen voor uw vertrek zoals u zelf verklaart (CGVS, p. 15). Immers zou u dan vertrokken zijn in mei of juni 2016. Het CGVS verwacht niet dat u tot op de dag juist weet hoelang u onderweg was naar België, maar dat u er enkele maanden naast zit kan niet overtuigen. Dit is een opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnt.

Dit gegeven wordt nog versterkt door het feit dat u er geen idee van heeft wat er na uw vertrek nog is voorgevallen (CGVS, p. 18). U ontving de dreigbrief en vervolgens bent u vertrokken. Men zou verwachten dat de taliban enige andere actie zouden ondernemen en doortastender te werk zouden gaan, zoals ze aangeven in hun brief. U kan ook niet zeggen of de taliban u thuis zijn komen zoeken (CGVS, p. 19). U heeft er geen idee van wat er met de andere jongens is gebeurd (CGVS, p.19). U verklaart dat uw familie mogelijk wel problemen heeft maar dat u niet weet dewelke en kan hier ook geen verdere informatie over geven (CGVS, p. 18, 19). Het CGVS meent dat men wel mag verwachten dat u op de hoogte bent van de verdere ontwikkelingen die zich omwille van uw probleem hebben voorgedaan. Bovendien woont uw familie nog steeds in de regio en hebt u met uw oom en moeder gesproken sinds uw vertrek (CGVS, p. 9, 10).

Het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent is op zich niet voldoende om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE’s) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE’s, or in areas where pro-government forces, AGE’s and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. De enveloppen tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara’s, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het medisch document dat u neerlegt houdt geen verband met uw asielmotieven en zoals reeds hierboven uiteengezet toont dit attest evenmin aan dat u niet in staat zou zijn uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van

de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden

aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrud dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrud met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrud actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrud aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrud. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor wat uw medische problemen betreft, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, kan u eventueel beroep doen op de procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat een enig middel blijkt te zijn beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 48, 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van "het beginsel van behoorlijk bestuur van de zorgvuldigheid dat de administratie verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier in acht worden genomen" en van "het algemeen beginsel van formele motivering van bestuurshandelingen". De verzoekende partij is tevens van mening dat de verwerende partij een kennelijke beoordelingsfout heeft begaan.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielaansluiting. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)

U heeft niet aangetoond dat u bij een terugkeer naar Afghanistan problemen zal ondervinden omwille van gedwongen rekrutering door de taliban, of dat u wegens dergelijke vrees het land hebt verlaten.

Uit de objectieve informatie blijkt vooreerst dat gedwongen rekrutering door de taliban zelden of nooit voorkomt. Er zijn voldoende personen die vrijwillig willen toetreden tot de taliban (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier), het is dan ook niet nodig om mensen tegen hun zin te rekruteren. Uit de informatie blijkt eveneens dat de rekruten vaak iets worden aangeboden in ruil voor hun diensten (bv. geld of een wapen). Uit de informatie blijkt dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort hebben. Eveneens blijkt uit de informatie dat het vragen van strijders het laatste redmiddel is. De druk die door de taliban wordt gezet is bovendien niet altijd gewelddadig. Daarnaast dient er ook opgemerkt te worden dat uit specifieke landeninformatie blijkt dat rekrutering door de taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa's wordt georganiseerd. Concreet betekent dit dat het meestal de stamouderen en commandanten zijn die hun achterban onder druk zetten om zich aan te sluiten. Uit de informatie blijkt ook dat er vaak een overeenkomst bestaat tussen het dorp en de taliban. Er wordt vaak beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, in casu is dit niet het geval. Niemand heeft eerder met u over de jihad of de taliban gesproken. Op school was dit geen topic en ook met andere jongens sprak u niet over de taliban (CGVS, p. 17). Op school werd er integendeel gezegd dat jihad iets was dat vroeger gebeurde maar nu niet meer hoefde in Afghanistan (CGVS, p. 20). De ouderen van het dorp (CGVS, p.17) en andere dorpelingen, zo blijkt uit hun protest tegen de taliban toen ze jullie wilden meenemen (CGVS, p. 15, 16), zijn blijkbaar niet overtuigd om jongeren te sturen naar de taliban. Aldus was er blijkbaar in het dorp geen afspraak tussen de ouderlingen en de taliban dat ze jongeren mochten rekruteren. U zegt zelf dat de taliban in uw dorp een slechte reputatie hadden. Of de 'qari' een band of afspraak had met de taliban kan u niet met zekerheid zeggen (CGVS p. 15-16). Voorgaande geldt ook voor minderjarigen. Indien minderjarigen worden gerekruteerd worden zij over het algemeen niet ingezet als strijders. Uit de informatie blijkt ook dat de meeste plegers van zelfmoordaanslagen geïndoctrineerd en gebrainwashed worden in o.a. madrassa 's alvorens te worden ingezet. Andere jongeren die zich aansluiten bij de taliban werden eerder gebrainwashed. Uit uw verklaringen blijkt dat er in de moskee waar u naartoe ging om religieuze lessen te volgen niet over de taliban werd gepraat: u leerde er over de koran (CGVS, p. 12), daarnaast werd er ook over de islam gepraat, maar niet in de zin van jihad en dergelijke. Er werd verteld over de profeten en hoe u diende te bidden (CGVS, 12), zaken die in regulier islamonderwijs aan bod komen. De 'qari' (religieuze) die les gaf sprak nooit over de taliban (CGVS, p. 16). Er was hier aldus geen sprake van een situatie waarbij u zou gebrainwashed zijn zodat u zou toetreden tot de taliban. (...) Ook in de moskee waar u religieuze les volgde blijkt er aldus geen steun of druk te zijn geweest zich aan te sluiten bij de taliban. Dat er dan plots taliban zouden gekomen zijn die jongeren wilden meenemen, ondanks de weinige lokale steun en aanhang, komt dan ook niet overeen met de objectieve situatie waarin rekrutering voor de taliban meestal gebeurt.

(...) Verder blijkt uit uw verklaringen niet dat ze jullie wilden dwingen bij hen te komen. Ze zouden enkel hebben gevraagd of jullie in een andere madrassa lessen wilden gaan volgen. Ze ondernamen geen poging om jullie te overtuigen (CGVS, p. 16). De taliban heeft u ook nooit persoonlijk aangesproken (CGVS, p. 18). Deze vaststellingen maken dat het niet aannemelijk is dat de taliban achter u aan zouden zitten en u plots een dreigbrief zouden sturen omdat u niet inging op hun vraag tot toetreding.

Daarnaast kunnen er enkele opmerkelijke vaststellingen gedaan worden met betrekking tot de dreigbrief die u neerlegt. Voor uw vertrek ontving u een brief van de taliban waarin u werd gevraagd om zich bij hen aan te bieden. Uit de vertaling van deze brief blijkt dat de taliban u al meerdere keren gevraagd

zouden hebben om zich bij hen aan te bieden (zie vertaling). Echter uit uw verklaringen blijkt dat ze slechts éénmaal in de moskee gevraagd hebben om naar een andere moskee te gaan (CGVS, p. 15, 16, 18, 21), zonder enige overtuiging, en niks meer. Daarnaast kan u niet zeggen door wie de brief ondertekend is (CGVS, p. 14). Uit de vertaling blijkt dat dit maulawi Naqibullah is. Het is opmerkelijk dat u deze persoon, wanneer er u wordt gevraagd naar talibancommandanten uit de regio evenmin vernoemt (CGVS, p. 14). Bovendien is de brief gedateerd op 10/6/1395, wat overeenkomt met 1 september 2016 volgens de westerse kalender. Uit uw verklaringen blijkt dat u 13 à 14 maanden onderweg was van Afghanistan tot België (CGVS, p. 21). U kwam op 30 juli 2017 aan in België. Hieruit blijkt dat deze brief na uw vertrek gestuurd moet zijn en niet twee dagen voor uw vertrek zoals u zelf verklaart (CGVS, p. 15). Immers zou u dan vertrokken zijn in mei of juni 2016. Het CGVS verwacht niet dat u tot op de dag juist weet hoelang u onderweg was naar België, maar dat u er enkele maanden naast zit kan niet overtuigen. Dit is een opmerkelijke vaststelling die de geloofwaardigheid van uw problemen verder ondermijnt.

Dit gegeven wordt nog versterkt door het feit dat u er geen idee van heeft wat er na uw vertrek nog is voorgevallen (CGVS, p. 18). U ontving de dreigbrief en vervolgens bent u vertrokken. Men zou verwachten dat de taliban enige andere actie zouden ondernemen en doortastender te werk zouden gaan, zoals ze aangeven in hun brief. U kan ook niet zeggen of de taliban u thuis zijn komen zoeken (CGVS, p. 19). U heeft er geen idee van wat er met de andere jongens is gebeurd (CGVS, p.19). U verklaart dat uw familie mogelijk wel problemen heeft maar dat u niet weet dewelke en kan hier ook geen verdere informatie over geven (CGVS, p. 18, 19). Het CGVS meent dat men wel mag verwachten dat u op de hoogte bent van de verdere ontwikkelingen die zich omwille van uw probleem hebben voorgedaan. Bovendien woont uw familie nog steeds in de regio en hebt u met uw oom en moeder gesproken sinds uw vertrek (CGVS, p. 9, 10).

Het loutere feit dat u een Afghaanse jongeman bent is op zich niet voldoende om te besluiten dat u “tot de groep van jongens en mannen die het risico lopen gerekruteerd te worden door een gewapende anti-gouvernementele groepering (AGE's) of door de Afghaanse Lokale Politie (ALP)” behoort. Om dit risico te kunnen evalueren dienen immers diverse elementen, zoals daar zijn uw regio van herkomst, uw familiale en tribale banden, uw persoonlijke vriendschappen en sociale netwerken, etc. in ogenschouw genomen te worden. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft bijgevolg noodzakelijk. Dit wordt overigens bevestigd door UNHCR in de “UNHCR Eligibility guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van april 2016. Hierin stelt UNHCR dat “depending on the specific circumstances of the case, men of fighting age and children living in areas under the effective control of AGE's, or in areas where pro-government forces, AGE's and/or armed groups affiliated to ISIS are engaged in a struggle for control, may be in need of international refugee protection on the ground of their membership of a particular social group of other relevant grounds”.

Het CGVS stelde vast dat uw vrees ten aanzien van de taliban niet ondersteund wordt door geloofwaardige verklaringen. U hebt dus niet aangetoond dat u een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4§2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet heeft. Het feit dat u een minderjarige bent doet geen afbreuk aan bovenvermelde vaststellingen, ook van een minderjarige kan verwacht worden dat hij op een geloofwaardige manier zijn gegronde vrees voor vervolging of zijn reëel risico op ernstige schade kan aantonen.

De documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. Uw taskara toont hoogstens uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de taskara waarvan u stelt dat die van uw vader is, deze taskara kan hoogstens zijn identiteit aantonen en voegt verder niets toe aan uw asielmotieven. De enveloppen tenslotte bewijst slechts dat u post hebt ontvangen uit Afghanistan. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (taskara's, certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Afghanistan onbetrouwbaar zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier). Het medisch document dat u neerlegt houdt geen verband met uw asielmotieven en zoals reeds hierboven uiteengezet toont dit attest evenmin aan dat u niet in staat zou zijn uw asielmotieven naar behoren uiteen te zetten.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

In eerste instantie betwist verzoeker de vaststellingen met betrekking tot de neergelegde dreigbrief. Het kan echter niet volstaan louter te stellen dat hij het niet kan uitleggen waarom de taliban in de brief hebben geschreven dat zij hem meerdere keren hebben gevraagd om mee te gaan, terwijl hij verklaarde dat ze hem dit slechts één keer hebben gevraagd. Verzoekers verklaringen blijven dan ook tegenstrijdig met de inhoud van de dreigbrief die hij neerlegt. Het argument dat de taliban misschien een algemene tekst gebruiken kan deze vaststelling evenmin verschonen, gezien uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat verzoeker specifiek wordt aangesproken.

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoeker reeds eerder had aangegeven ongeveer 14 maanden onderweg te zijn geweest (stuk 14, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling). Verzoeker bevestigt dit tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 14, Vragenlijst DVZ, vraag 32). Ook op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaarde verzoeker in eerste instantie dat hij ongeveer 13 à 14 maanden onderweg was om hier vervolgens aan toe te voegen dat hij ongeveer een jaar onderweg was (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21).

Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt dat deze brief gedateerd is op 10/6/1395, wat overeenkomt met 1 september 2016, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Uit het merendeel van verzoekers verklaringen blijkt dat hij 13 à 14 maanden onderweg was van Afghanistan tot België. Verzoeker kwam op 30 juli 2017 aan in België, waardoor wel degelijk kan worden vastgesteld dat deze brief na verzoekers vertrek gestuurd moet zijn en niet twee dagen voor zijn vertrek zoals hij zelf verklaart (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15).

Waar verzoeker er in het verzoekschrift op wijst dat hij ook heeft verklaard ongeveer een jaar onderweg te zijn geweest, moet worden opgemerkt dat de brief ook dan een maand na verzoekers vertrek werd gestuurd. Een dergelijke vaststelling ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers problemen.

Waar de verwerende partij aangeeft dat de taliban slechts overgaan tot gedwongen rekrutering als zij dermate onder druk komen te staan dat ze strijders te kort komen, dient de Raad vast te stellen dat verzoeker in zijn verzoekschrift plots betoogt dat zijn bedreiging *in casu* geen gedwongen rekrutering betreft, dat de taliban die nacht niemand hebben meegenomen en dat de taliban aan de dorpingen hebben gevraagd of zij de jongens mochten meenemen naar een andere madrassa. De Raad ziet niet in hoe deze *post-factum* bewering te rijmen valt met verzoeker zijn andere verklaringen. Volgens de eerdere verklaringen van verzoeker kwamen acht à negen gewapende talibanstrijders de madrassa binnen om verzoeker en zijn klasgenoten gewapenderhand mee te nemen naar een andere madrassa (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15, 16). Verzoeker verklaarde dat hij en zijn klasgenoten werkelijk schrik hadden meegenomen te worden door de gewapende taliban vanwege een vrees voor rekrutering (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16, 17). Ook gaf verzoeker te kennen dat de dorpingen op dit moment wel wisten wat de bedoeling van de taliban was in die zin dat zij wisten dat er veel mensen werden meegenomen, maar dat deze nooit zijn teruggekeerd (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16).

Bovendien verklaarde verzoeker nog dat de taliban tegen de dorpingen had gezegd dat zij de jongens "moesten" meegeven (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16). Verzoeker en zijn klasgenoten kenden ook de verhalen over jongeren die nooit terugkeerden, die ingezet werden door de taliban, of ingezet werden als zelfmoordterrorist (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Daarenboven blijkt uit verzoekers verklaringen dat de taliban twee dagen na de gewapende inval een dreigbrief stuurden naar verzoeker. Uit de vertaling van de dreigbrief blijkt ook duidelijk het dwingende karakter. In de dreigbrief wordt verzoeker gevraagd zich aan te melden en wordt meegedeeld dat hij zal worden gestraft indien hij dit niet doet. Verzoeker gaf bovendien aan dat hij twee dagen na de ontvangst van deze dreigbrief vluchtte en linkte deze dreigbrief in zijn verklaringen bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen duidelijk aan het evenement in de madrassa (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Het is dan ook niet ernstig nu te beweren dat de vermelde gebeurtenissen niet kaderen in de voorgehouden gedwongen rekrutering van de taliban en dit louter omwille van het feit dat zij die nacht niemand hebben meegenomen en aan de dorpingen hebben gevraagd om de jongens mee te nemen.

Waar verzoeker geen tegenstrijdigheden opmerkt in wat hij verklaarde omtrent de rekrutering door de taliban, merkt de Raad samen met het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen wel degelijk verschillen op die ontstaan tussen verzoeker zijn verklaringen en de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier. Uit het EASO Country of Origin Report "*Afghanistan Recruitment by armed groups*" van september 2016 - dat werd toegevoegd aan het administratieve dossier - blijkt dat de taliban geen nood heeft aan gedwongen rekrutering. Bovendien valt het gelet op de objectieve informatie moeilijk te rijmen dat er gewapende talibanstrijders zouden binnenvallen in verzoekers madrassa, terwijl er niemand ooit met verzoeker over de jihad heeft gesproken en dit zelfs nooit in de madrassa ter sprake kwam. Meer nog, er werd op school gezegd dat de jihad iets van vroeger was en

dat dit nu niet meer bestond (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p.20). Waar verzoeker het betoog van verwerende partij ziet samenvallen met zijn verklaringen gaat hij er compleet aan voorbij dat verzoeker geen connecties aantoonde met de Taliban. De bestreden beslissing stelt dat *“rekrutering door de Taliban meestal op collectief niveau, via connecties en propaganda in madrassa’s wordt georganiseerd”*, terwijl verzoeker verre van geïndoctrineerd werd in zijn madrassa. Tevens kent verzoeker lokaal geen personen die zich aansloten bij de Taliban; verzoeker kent Talibanleden noch de Talibancommandant die verzoeker opriep zich te melden. Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat hij zich bevond in een situatie waar rekrutering door de Taliban te verwachten viel.

Waar verzoeker de bestreden beslissing bijtreedt die stelt *“Er was blijkbaar geen afspraak tussen de ouderlingen en de Taliban.”*, kan hieruit evenmin een situatie blijken die overeenstemt met de objectieve informatie. Dat minderjaren wanneer zij gerekruteerd worden in het algemeen niet ingezet worden als strijder, blijkt niet uit verzoeker zijn verklaringen die stelt dat hij verhalen hoorde over jongeren die training kregen of werden ingezet als zelfmoordterrorist (stuk 5, Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17).

Met het algemene betoog dat dat het voor de vluchtelingenstatus niet vereist is dat het individu persoonlijk gekend is door agenten die hem vervolgen of persoonlijk gezocht wordt door deze agenten en de verwijzing naar de UNHCR *Eligibility Guidelines* van augustus 2013, doet verzoeker geen afbreuk aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen die maken dat er aan verzoekers asielaanvraag geen geloof kan worden gehecht.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR’s *“Eligibility Guideline for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan”* van 19 april 2016, waarnaar de verwerende partij verwijst in de bestreden beslissing.

De Raad stelt tegelijk vast dat uit de dit gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke

Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad van 20 februari 2018 en het EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation december 2017) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad echter groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkh Rod, respectievelijke ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de typologie van het geweld in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is. In alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Het geweld in is voornamelijk gericht tegen overheids personeel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheids personeel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook enkele complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden.

Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond. De impact van de

hierboven beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrhod dwingt hun woonplaats te verlaten. De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Hierbij dient nog opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie blijkt dat ISKP actief is in de provincie Nangarhar, en er de taliban en ANSF bestrijdt. ISKP is openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. Het CGVS benadrukt dat aan asielzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Niettegenstaande er zich in de het district Surkhrhod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrhod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Surkhrhod aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Surkhrhod. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Voor wat uw medische problemen betreft, die geen verband houden met de criteria van de Vluchtelingenconventie, kan u eventueel beroep doen op de procedure zoals voorzien in de Vreemdelingenwet, namelijk een aanvraag tot machtiging van verblijf op basis van artikel 9ter."

Uit de meer recente landeninformatie die door de verwerende partij werd bijgebracht middels een aanvullende nota (EASO Country of Origin Information Report "Afghanistan – Security Situation" - update van mei 2018 en EASO Country Guidance "Afghanistan. Guidance note and comman analysis" van mei 2018) kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in het district Surkhrhod in de provincie Nangarharinmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze regio geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Verzoeker brengt geen informatie bij die op het tegendeel wijst.

In zoverre verzoeker verwijst naar het reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken van 7 februari 2017 benadrukt de Raad dat een reisadvies slechts gericht is aan Belgische onderdanen die van plan zijn om naar Afghanistan te reizen doch geenszins een leidraad vormt voor de onafhankelijke instanties belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Afghaanse nationaliteit bezitten. Uit het reisadvies kan overigens geenszins blijken dat er in het district Surkhrhod een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bestaat.

Waar verzoeker nog een passage uit een interview van februari 2015 met de Afghaanse Minister "for Refugees and repatriation" citeert waaruit volgens hem onbetwistbaar blijkt dat de situatie in Afghanistan verslechterd is, blijkt uit dit interview niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker, wanneer hij zich zou vestigen in het district Surkhrhod, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. In tegendeel, uit het rapport van februari 2017 van de United Nations Assistance Mission in Afghanistan waaruit verzoeker citeert, en ook uit de informatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt duidelijk dat er in Afghanistan regionale verschillen zijn wat het aantal burgerslachtoffers betreft. Dit blijkt evenzeer uit het artikel "Afghan civilian casualties: Why have they hit a new high?" van de BBC van 6 februari 2017 en het rapport van Human Rights Watch van 12 januari 2017 waaruit verzoeker citeert, en die betrekking hebben op de veiligheidssituatie in Nangarhar en Kabul. Ook uit het persartikel van IRIN van 10 januari 2017 blijkt niet dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Afghanistan dermate hoog is dat er zwaarwegende

gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die zich in het district Surkrod zou vestigen louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Waar verzoeker nog artikelen van Pajhwak Afghan News aanhaalt om een aanslag in het district Surkrhod aan te tonen en de arrestatie van talibanleden die betrokken waren met gewelddaden in de provincie Nangarhar, brengt verzoeker geen nieuwe elementen aan die de hierboven geschetste veiligheidssituatie in een ander daglicht plaatsen.

2.7. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2, a, b en c van de Vreemdelingenwet.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoont.

2.9. Verzoeker vraagt de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt evenwel dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend achttien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF